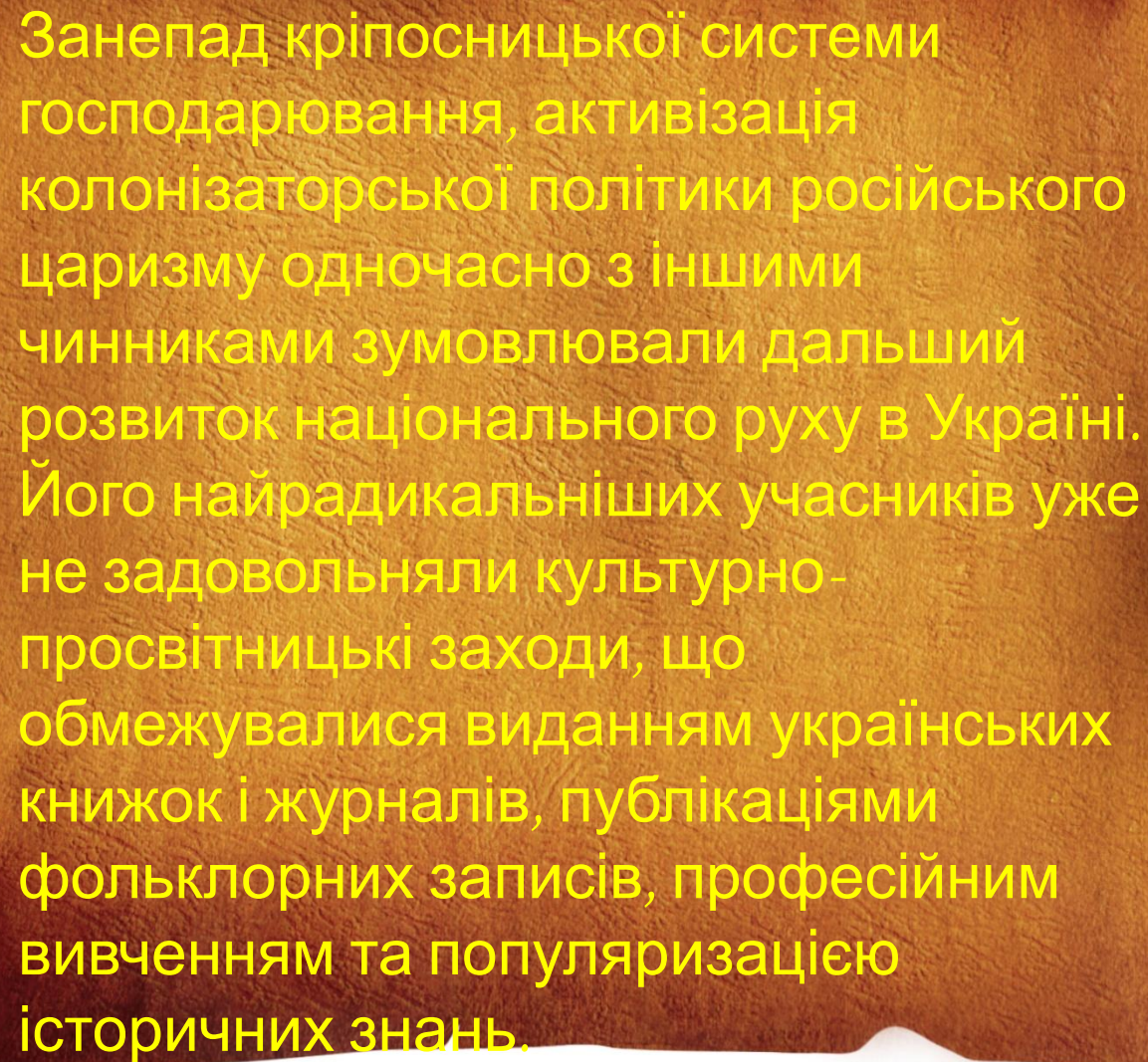

Презентація
На тему:

**«Кирило -
Мефодіївське
братство»**

A scroll of aged, textured parchment with a warm brown color and irregular, torn edges. The text is written in a bright yellow, sans-serif font. The scroll is unrolled, showing the central text area and the rolled-up ends on the left and right sides.

Занепад кріпосницької системи господарювання, активізація колонізаторської політики російського царизму одночасно з іншими чинниками зумовлювали дальший розвиток національного руху в Україні. Його найрадикальніших учасників уже не задовольняли культурно-просвітницькі заходи, що обмежувалися виданням українських книжок і журналів, публікаціями фольклорних записів, професійним вивченням та популяризацією історичних знань.

Представники нової хвилі патріотичної української інтелігенції у своїх програмах боротьби проти національного гноблення стали висувати вже й суспільно-політичні вимоги. Головними з них були:

- ліквідація самодержавно-кріпосницьких порядків;
- установлення демократично-республіканської форми правління;
- здобуття державної незалежності України.

Ще 1843р. Виник таємний гурток "Київська молода". Гуртківці вбачали своє завдання в ліквідації кріпацтва "згори", піднесенні культурно-освітнього рівня селянства та пробудженні його національної свідомості.

Члени гуртка не змогли вийти за межі пропагандистської та просвітницької діяльності. Після того, як гурток саморозпустився, його активісти у грудні 1845р. Створили таємну політичну національно-патріотичну організацію - Кирило-Мефодіївське товариство(братство).

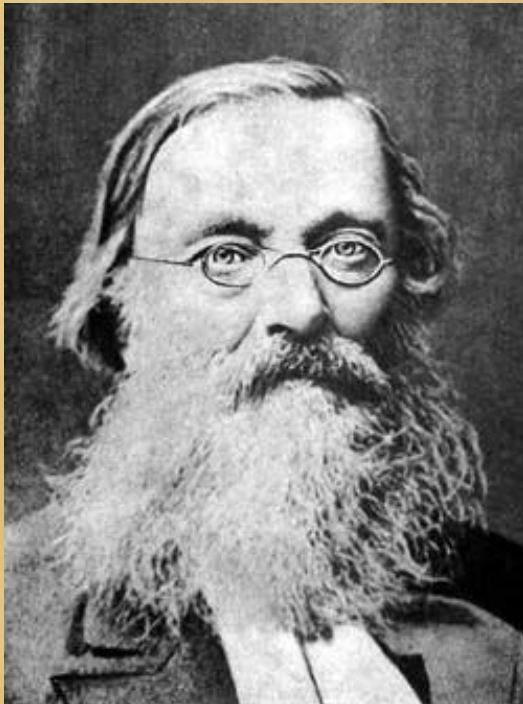
Сама назва «братство» й обрання за своїх патронів святих братів-просвітителів слов'ян указували на його характер. У ньому не було представників аристократії. Членами Кирило-Мефодіївського братства були вчені, письменники, студенти віком від 19 до 30 років — усього 12 осіб.

Цілком природно, що такий склад гуртка відбився й на його ідеологічних засадах. Братчики мріяли про те, що настане час, коли вся Слов'янщина встане і «не залишиться в ній ні царя, ні царевича..., ні князя, ні графа, ні герцога..., ні пана, ні боярина, ні холопа...».

Організаторами товариства виступили найактивніші представники київської молоді: професор університету Микола Костомаров, студент, а згодом учитель Полтавського кадетського корпусу Василь Білозерський, службовець канцелярії генерал-губернаторства Микола Гулак, викладач гімназії, етнограф і письменник Пантелеймон Куліш і вже добре знаний у той час поет Тарас Шевченко.

Історичні

постаті

**Микола
Костомаров**

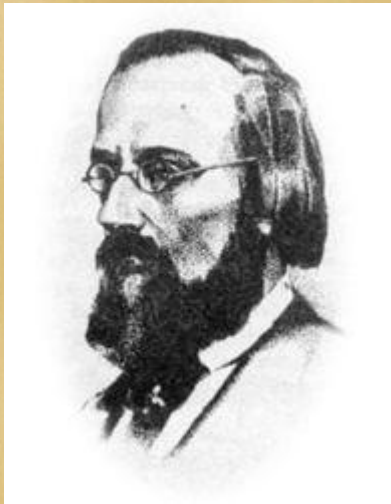
Мико́ла Іва́нович Костомáров —
видатний український і російський
історик, поет-романтик,
мислитель, громадський діяч.

Дитинство

Походження хлопчика
визначало деяку подвійність
його долі. Він з'явився на світ
до взяття шлюбу місцевого
поміщика Івана Петровича
Костомарова з кріпачкою і за
законами Російської імперії
став кріпаком свого власного
батька.

Раптова смерть батька (14
липня 1828 р.) поставила його
родину в скрутне юридичне
становище. Народжений
поза шлюбом, Микола
Костомаров як кріпак батька
у спадок переходив тепер
його найближчим родичам —
Ровнєвим, які були не проти
відвести душу, знущаючись
над паничем.

Коли Ровневи запропонували Тетяні Петрівні за 14 тисяч десятин родючої землі вдовину частку — 50 тис. карбованців асигнаціями, а також волю синові, вона погодилася без зволікань.

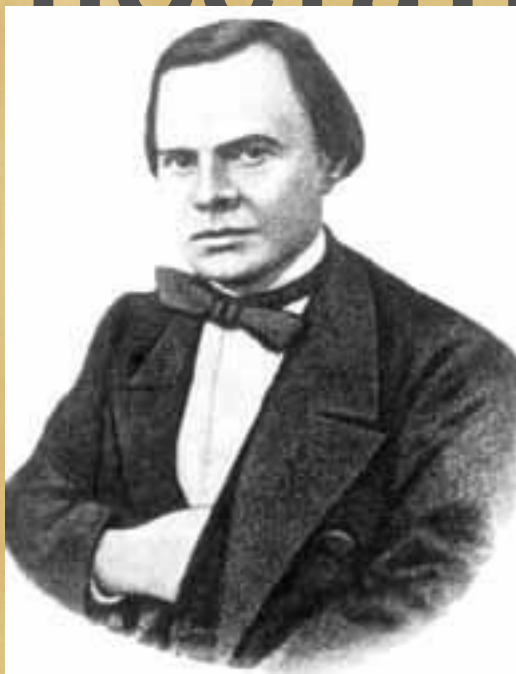

Залишившись із дуже скромними статками, мати перевела Миколу з московського пансіону (де він, щойно почавши вчитися, за блискучі здібності отримав прізвисько фр. *enfant miraculeux* — чудесна дитина) до пансіону у Воронежі, ближче до домівки. Навчання в ньому обходилося дешевше, але рівень викладання був дуже низьким, і хлопчик ледь висиджував нудні уроки, які практично нічого йому не давали. За «витівки» він був відрахований з цього пансіону і перейшов до Воронежської гімназії. 1833 року Микола вступив до Харківського університету на історико-філологічний факультет.

Роль Костомарова в розвитку української і російської історіографії величезна. Він був першим ученим Східної Європи, що радикально змінив підхід до роботи історика, поставивши наріжним каменем не опис подій і осіб, а історію народу в його соціокультурній цілісності і єдності найрізноманітніших сфер життя.

«Щира любов історика до своєї Батьківщини може виявлятися тільки в строгій повазі до правди», — повторював Микола Іванович. Цим принципом він керувався все життя.

Історичні постаті

Василь
Білозерський
й

Білозерський Василь
Михайлович — український
громадсько-політичний і
культурний діяч, журналіст.

В 1843—1846 роках здобув вищу
освіту в Київському університеті св.
Володимира.

1846—1847 — учитель Петровського
кадетського корпусу у Полтаві.

Разом з М. Костомаровим і М.

Гулаком виступив організатором
Кирило-Мефодіївського братства.

Брав участь у створенні «Статуту
Слов'янського братства св. Кирила і
Мефодія».

Був автором «Записки» — пояснень
до статуту братства.

Розвинув ідеї християнського
соціалізму, виступав за об'єднання
всіх слов'янських народів у
республіканську федерацію, в якій
провідну роль відводив Україні.

1847 — був заарештований і
засланий в Олонецьку губернію під
нагляд поліції. Служив у
Петрозаводському губернському
правлінні.

1856 — звільнений із заслання.
Оселився в Петербурзі, де став
активним членом місцевого гуртка
українців.

1861—1862 — редактор першого
українського щомісячного журналу
«Основа».

Згодом служив у Варшаві.

Підтримував зв'язки з Галичиною,
співпрацював у газетах «Мета» і
«Правда».

Останні роки життя провів на хуторі

Історичні постаті

Микола
Гулак

Мико́ла Іва́нович Гула́к—
український вчений,
громадський і політичний
діяч, педагог, публіцист.

Микола Іванович Гулак
походив із козацько-
старшинського, згодом
дворянського роду Гулаків.

Народився 25 травня 1821 року
у Варшаві. Його батько — Іван
Іванович Гулак — до виходу у
відставку 14 років прослужив у
Варшаві. Там проживала і його
родина, зокрема й дружина
Івана Гулака та мати Миколи —
Надія Андріївна Суровцева.
Вийшовши у відставку в чині
майора, Іван Гулак залишок
свого життя провів на хуторі
Гулаківці на Полтавщині,
працюючи копіїстом

1843 року закінчив юридичний
факультет Дерптського
(Тартуського) університету. 1844
року здобув учений ступінь
кандидата права.

У 1845—1847 роках — чиновник
канцелярії київського,
подільського та волинського
генерал-губернатора.

У грудні 1845 — січні 1846 року
разом із Миколою
Костомаровим і Василем
Білозерським заснував Кирило-
Мефодіївське братство.

18 березня 1847 року заарештований і ув'язнений в Шліссельбурзькій фортеці, де перебував до 1850 р. Під час слідства тримався особливо мужньо, відмовившись дати свідчення і назвати будь-кого з учасників братства.

У 1850—1855 роках перебував під наглядом поліції в Пермі.

Від 1859 року працював викладачем математики, природничих наук та історії у навчальних закладах Одеси, Керчі, Кутаїсі, Тбілісі.

Йому належать праці з історії, математики, філософії, юриспруденції, переклади з грузинської («Витязь у барсовій шкурі» Шота Руставелі) й азербайджанської літератури

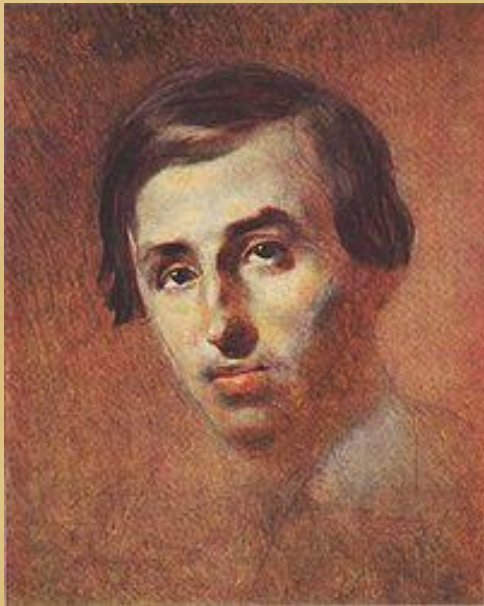

Історичні постаті

Пантелеймо
н Куліш

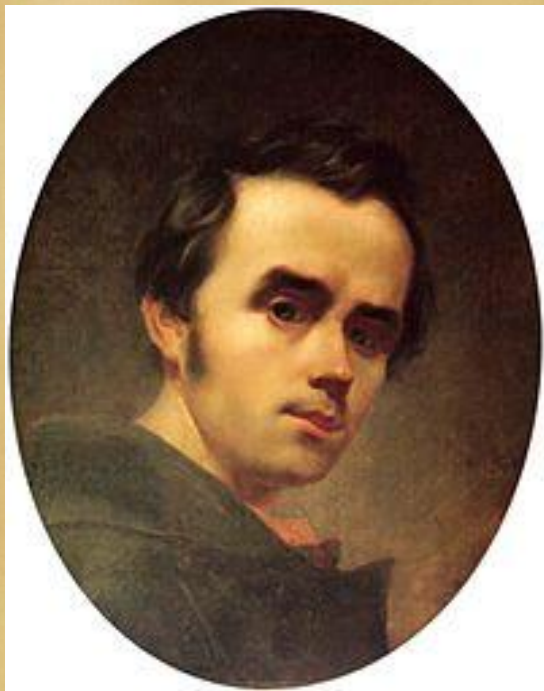
Пантелеймон Олександрович
Куліш — український
письменник, поет, драматург,
фольклорист, етнограф,
перекладач, критик, редактор,
видавець.

Пантелеймон Куліш (псевдоніми — Панько Казюка, Павло Ратай, Хуторянин та ін.) устиг проявити себе мало не в усіх сферах письменницької та гуманітарно-наукової діяльності. І про нього можна говорити як про поета і прозаїка, історика й етнографа, перекладача й мовознавця, публіциста й культурно-освітнього діяча. Творчу роботу Куліш поєднував із державною службою та громадською діяльністю. До того ж саме він розробив запроваджену на наступний період в Україні систему сучасного алфавіту і правопису, так звану кулішівку (на західних землях трансформовану в желехівку).

Навчався Куліш у Новгород-Сіверській гімназії, потім (1837—1839) на правах вільного слухача відвідував лекції в Київському університеті, хоча повного курсу навчання так і не пройшов. Опісля вчителював у Луцьку (1842) та Києві (1843—1845), де згодом почав працювати як археограф під керівництвом М.Максимовича. Тут він зазнав у релігійно-філософському плані впливу П. Авсенєва, зійшовся з М.Гулаком, М.Костомаровим і В. Білозерським, які стали засновниками унікального за ерудованістю і творчим потенціалом гуртка. Незабаром до них приєднався Т.Шевченко.

Історичні

постаті

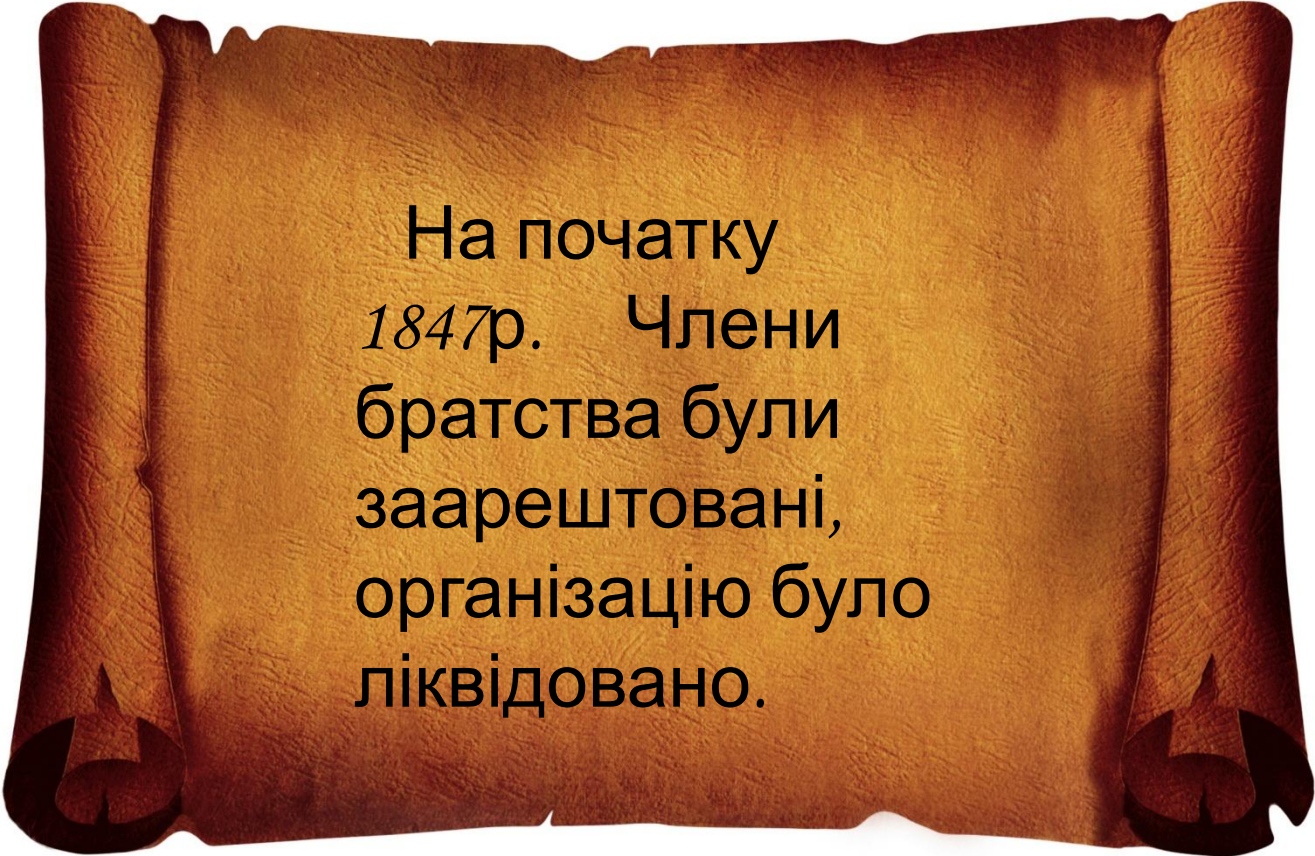
Тарас
Шевченко

Тарас Григорович Шевченко народився 25 лютого (9 березня за н. ст.) 1814р. в с. Моринці Звенигородського повіту Київської губернії.

Його батьки, що були кріпаками багатого поміщика В. В. Енгельгардта, незабаром переїхали до сусіднього села Кирилівки.

1822р. батько віддав його “в науку” до кирилівського дяка. За два роки Тарас навчився читати й писати

Великий вплив мала творчість Шевченка на літератури слов'янських народів (болгарського, чеського, польського та ін.), що був виразно помітним уже в другій половині XIX ст. Шевченкова поезія стала етапом і в розвитку української літературної мови. Шевченко завершив процес її формування, розпочатий ще його попередниками (Котляревський, Квітка-Основ'яненко, поети-романтики та ін.), здійснивши її синтез з живою народною мовою і збагативши виражальні можливості українського художнього слова.

A scroll of aged, yellowish-brown parchment with a textured surface. The scroll is partially unrolled, showing the edges of the paper. The text is written in a simple, black, sans-serif font. The scroll is set against a plain white background.

На початку
1847р. Члени
братства були
заарештовані,
організацію було
ліквідовано.

Виконала учениця 9-Є класу
Бірюк Анна